

og i vide Kredse. Jeg kan saaledes oplyse om, at der for Tiden cirkulerer en Adresse, der agtes indbragt til Lovgivningsmagten — og som blev vedtagen paa et Møde, indvarslet af Centralforeningerne for de af Staten anerkendte Sygekasser her i Landet, Foreninger, der i Fjor havde et Medlemsantal paa ca. 300,000 — i hvilken Adresse, der sikkert i en nær Fremtid vil blive indbragt i Rigsdagen, indeholdes — foruden en enstemmig Tilslutning til det af mine Partifæller i Folketinget indbragte „Forslag til Lov om Fremsettelse af Planer og Overslag til Oprettelse af et Sanatorium for kirtelsvage Børn samt to Folkesanatorier for Patienter, der lide af Lungetuberkulose“ — en Opfordring til Lovgivningsmagten til, at der fra Statens Side ydes en større Støtte til, at ubemidlede Lupussyge og Epileptikere kunne faa Andel i de Goder, som Lægevidenskaben har bragt for disse syge. Jeg tror, at denne Opfordring ganske sikkert vil vinde Sympati her blandt Rigsdagens Medlemmer, og at man her vil gøre alt muligt for at fremme denne Adresses Ønsker. Særligt naar man ser hen til en Sygdom som Epilepsi, maa det sikkert siges, at disse Patienter høre til de mest ulykkelige stillede og mest hjemløse Mennesker, der findes i Samfundet. Med Hensyn til deres Helbredelse findes der nemlig ikke her nogen Anstalt, som er forpligtet til at tage sig af dem. Saavel de almindelige Hospitaler som Sindsygeanstalterne afvise disse Patienter som ikke hjemmehørende der, og de ere derfor som Regel overladte til privat Pleje og private Hjem, hvor de have en meget ulykkelig Tilværelse og ere til Byrde baade for dem selv og deres paa-rørende. Det vilde derfor være en stor Velgerning, hvis der kunde ske en Forandring paa dette Omraade, saa det blev ordnet saaledes, at disse ulykkelige syge kunde hjælpes paa en mere tidssvarende og human Maade end nu. Jeg vil derfor anbefale dette Lovforslag til hurtigst mulig Fremme.

Med Hensyn til selve Lovforslaget kunde jeg ønske at gøre den enkelte Bemærkning, at jeg hellere havde set, at den ærede Minister havde forelagt et selvstændigt Lovforslag, som ogsaa havde omfattet Lupussyge, i Stedet for, at han her er fremkommen med Forslaget som en Ændring til den bestaaende Fattiglov. Der ligger nemlig noget vist ydmygende i at modtage en Hjælp, som stammer fra en Fattiglovsparagraf, og her vil Hjælpen jo i mange Tilfælde angaa Folk, som ere aldeles uden Skyld i den Ulykke, der har

hjemsogt deres Hjem gennem saadanne syge. Det kan ganske vist siges, at efter dette Forslag vil denne Hjælp ikke medføre Fattighjælpens Virkninger; men ikke destomindre bliver den ydet under Fattiglovens Bestemmelser, og det er for mange Mennesker uhyre krænkende. Hvis det derfor var muligt, at denne Sag kunde føres igennem ikke som et Tillæg til Fattigloven, men som et selvstændigt Forslag, vilde jeg hilse det med særdeles megen Glæde, idet jeg for øvrigt paa det varmeste skal anbefale Forslaget til videre Fremme.

Indenrigsministeren (Bramsen): Jeg er naturligvis glad over den Modtagelse, som Lovforslaget har faaet fra de 2 ærede Medlemmer, der have udtalt sig derom, og efter disse Udtalelser tør jeg haabe, at det vil faa en let Vej gennem dette høje Ting. — Den sidste Bemærkning fra den sidste ærede Taler var mig ikke ganske klar. Det er jo et særligt Lovforslag, der her foreligger; det udvider Rækken af Undtagelserne fra den Regel, at saadan Understøttelse medfører Fattighjælpens Virkninger. Fattigloven bestemmer, hvilke Virkninger Fattighjælpen skal have og de Undtagelser, der finde Sted i saa Henseende. Jeg formaar ikke ret at se, hvorledes Undtagelserne fra denne Lov skulde fastsættes paa en særlig Lov uden at henvise til den paagældende Lov. Og jeg kan ikke ganske dele den Tankegang, at dette, at man undtager fra Fattighjælps Virkning, skulde kunne medføre noget ydmygende for den paagældende, som havde den tilsigtede Nytte af den Bestemmelse, der netop fritager for de Virkninger, som ellers det offentlige Hjælp medfører. Skulde det ærede Medlem virkelig kunne foreslaa en Form, under hvilken denne Lov kunde komme frem uden som et Tillæg til Fattigloven, skulde det meget interessere mig. Jeg formaar ikke at se, at det kan ske under nogen anden Form, og heller ikke, at der i og for sig skulde kunne rejses nogen Indvending mod Lovforslaget af den Grund. Det ærede Medlem var jo for Resten ogsaa meget villig til at tage Lovforslaget i den foreliggende Form, og for denne Tilslutning er jeg ham forbunden.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.